

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 25. oktobra. [Izv. dop.]

Preberejo se razne peticije, kakor jih je rešil peticijski odsek. Minister domobranstva odgovarja na neko interpelacijo levičarjev, da je sodnijski dokazano, da nobena vojaška osoba ni bila zapletena v goljufijo, po kateri so na Dunaji novincem vojaškim pomagali vojaštvu uiti, kar je nedavno bilo predmet sodnijske preiskave in obsodbe goljufov.

Minister pravosodja odgovarja na dotično interpelacijo, da je res notar Riess pri nekej eksekutivni prodaji posestvo, 7000 gld. cenjeno, kupil za 1 gld. Kupčija je razveljavljena, nova dražba razpisana in zoper notarja ukrenila se je disciplinarna preiskava. Schönererja tožijo zopet neki žalenci in zbornica pritrdi, da se prične zoper njega sodnijsko postopanje.

Zatem pride v razgovor predlog poslanca Fiegla in drugov, naj se krošnjaški zakon prenaredi tako, da bode krošnjaški popolnem prepovedano v mestih in trgih imajočih najmanj 1000 prebivalcev, drugod pa dovoljeno le, ako dotična zadruga pritrdi. Fiegl zagovarja svoj predlog temeljito, kresnil je parkrat tudi po židih, da je Jaquesa, Neuwirtha itd. kar stresalo. Tudi koroški Ghon je govoril proti krošnjaštvu. Čeravno je Suess danes jako slabotno ugovarjal, izroči zbornica Fieglu predlog obrtnišskemu odseku.

Dunajski fabrikant Mauthner utemeljuje svoj in tovarišev predlog, naj bi se 30 let odpisovala dača hišna poslopjem, postavljenim za delavce tovarniške. Vsled tega bi možno bilo proti majhnej najemščini dajati zdravih stanovanj. Gornjeavstrijski kmet Rogl je pa iztuhel, da predlog ni tako dobrohoten in nedolžen, kakor je na prvi hip videti, kajti predlog ne govori tudi o zadrugarjih in torej fabrikantje pod pretvezo ljudomilosti iščejo privilegija, po katerem bi otrsli zopet nekaj davkovske dolžnosti. Levičarji se mu nekaj časa rogaajo, a naposled uvidijo potrebo, zavrniti ga, kar stori Brnski župan Winterholler. Predlog izroči se davkovskemu odseku.

Naposled se pričajo razne stranke o dnevnem redu. Predsednik hoče nagodbo o carinski in trgovski zvezi z Ogersko djati na dnevni red. Heilsberg in njegovi pristaši ostanejo v manjšini, ko je Smolka

izpovedal, da so gospodje več mesecev časa imeli, glave beliti si o onem predmetu. Prihodnja seja jutri.

Grof Beust. †

Leto 1866. bilo je za Avstrijo izredno nesrečno. Na bojišči pri Kraljevem Gradcu, oziroma pri Sadovi ulegla je avstrijskih vojakov hrabrost pred pruskimi ljudskimi učitelji in pred zasmehovanimi puškami ostragušami, Moltke prečrtal je Benedeka slaboglasni „tajni načrt“, severna naša vojska bila je razbita in ker se tudi zmagonosna, iz Italije prihitevša južna vojska ne bi bila mogla dolgo uspešno braniti, sklenil se je mir in ustavilo se je bojevanje.

Mir s Prusijo bil je razumno ugoden, izgubili nesmo nobene dežele, tudi vojna odškodnina ni bila velika, a ker nesreča nikdar ne počiva, nanese so razmere tako, da smo po Kraljevem Gradcu dobili še Beusta. Po nesrečni vojni, v kateri so bili naši zavezniki hudo prizadeti, ni bilo zanj več mesta v Draždanu in v oktobru 1866 prestopil je v avstrijsko službo in postal minister naših vnanjih zadev.

Beust, ki že v svoji domovini ni bil baš priljubljen, za svoje novo mesto ni imel potrebnih lastnosti. Lahkoživec v navadnem življenji bil je tudi lahkoživec v politiki, par dovtipov, nekoliko duhovitih besed imelo je zanj več važnosti, nego pravo državniško delovanje. V vsem njegovem življenji opaža se velika koketnost in samodopadljivost vsled katere je bil vedno hud nasprotnik nerazmerno genijalnega Bismarcka.

Kot „homo novus“ priromal je Beust v Avstrijo, katere razmer, kakor je sam priznaval, ni prav nič poznal. Ni čuda torej, da je vsako vprašanje narobe v roko vzel in da je, rodin in mišljenjem Nemec, začel Slovane pritiskati ob steno. Mnogo bi trebalo prostora, da bi se vse njegovo delovanje kritikovalo, na kratko pa se more kritika povedati v malo besedah. Beust bil je velika nesreča za Avstrijo in osodepoln bil je za avstrijske Slovane dan, ko nam je Saksonska obrabljena Beusta poslala, da vodi vnanjo našo politiko.

Največ zaslug pridobil si je Beust za Madjare. Z navadnimi svojimi spletkami je prouzročil, da je Belcredi, ki je bil kot federalist proti poravnavi z Ogersko, v februarju 1867 odstopil in na-

mesto njega ministersko predsedstvo prevzel Beust sam. Kako je potem pogodba z Ogersko hitro napredovala, je še vsakemu v živem spominu, ravno tako pa tudi, koliko slabih posledic je prinesel dualizem seboj.

Za Beusta samega pa je bil dualizem velike vrednosti, imel je namreč čudotvorni nasledek, da so se vsi ogromni Beustovi dolgovi takoj poplačali in da je ostalo še pošteno število tisočakov. Od kod ta denar, o tem ni da bi razpravljali, le toliko povemo, da je izmed vseh Bismarckovih načel Beust si samo jednega prisvojil, namreč: „Wir nehmen das Geld, wo wir es finden“, v čemer ga je posnemalo veliko število poslancev, glasujočih za dualizem.

Razen teh ravno omenjenih posledic doletele so ga še druge ugodnosti in odlikovanja. L. 1867 bil je imenovan državnim kanclerjem, 5. decembra 1868 dednim grofom, vrhu tega pa je dobil še celo vrsto domačih in inozemskih redov in bil vsaj mej lahkoživimi Dunajčani najpopularnejša oseba, sploh pa velmožni minister.

Čez par let pa se je tudi Beustu sreča izneverila. Kakor ga je l. 1866 avstrijsko-nemška vojna pognala iz Draždan, tako je francosko nemške vojne znani izid uplival na Dunaj, da mu je 8. novembra 1871 vladno krmilo bilo odvzeto. Zadnje trenutke svojega ministrovanja porabil je še v to, da je vrgel ministerstvo Hohenwartovo, katero ga je pa takorekoč padajoč za seboj potegnilo.

Z Dunaja šel je kot veleposlanik v London, od tamkaj l. 1878 v Pariz, od koder so ga pa, ker je bil preveč v zmislu „revanche pour Sedan“ delaven l. 1882 odpoklicali. S cesarjevim ročnim pismom z dne 19. maja 1882 bil je Beust umirovjen. Poprej že politično mrtev, bil je od te dobe popolnem pozabljen in še le vest o njegovi smrti vzbudila je zopet spomine na moža, ki je imel svoje dni več moči v rokah, nego je to dotičnim narodom ugajalo.

Nemški listi pišejo mu obširne nekrologe, pogrevajo njegove dovtipe in krilate besede, objavljajo njegove pesni, ki so brez pesniške vrednosti, in proslavljajo njegovo državniško delavnost. Mi pa vsega tega ne moremo. Nam je oče s podmitenjem in drugimi enakimi sredstvi skovanega dualizma zopern mi v pokojnem Beustu vidimo strastnega sovraga Slovanom, s svojega stališča pa še posebe

LISTEK.

Carigrad.

(Po D' Amicisu.)

Prihod.

Genetje, katero sem čutil, ko sem se vozil v Carigrad, je storilo, da sem pozabil na vse, kar sem videl v desetih dneh plovljenja od mesinske ožine pa do bosporškega ustja. Jonsko morje, modro in negibljivo, kakor jezero, daljni hribje morejski, predahnjeni z rožnato barvo prvih solčnih žarkov, Arhipelag, pozlačen od zahajajočega solnca, atenske podrtine, potem solunski, lemenski, tenedski zaliv, Dardanele, naposled mnogo oseb in prigradljajev, ker me je veselilo potujočega, vse to mi je tako obledelo v spominu, ko sem videl Zlati rog, da bi moral, hoteč jih zdaj le opisati, več delati z domišljijo, kakor pa s spominom. Da mi prva stran knjige živa in topla izide iz duše, moram začeti od prve noči na potovanji sredi Marmarskega morja, od onega trenutja, ko se je bil ladjodvaja približal k

meni in mojemu prijatelju Junku, ter nama dejal, položivši roko na najina ramena, v čistem parlemitskem izgovoru: „Gospodje, jutri zjutraj boste videli prve carigradske minarete.“

Ti se smehljaš, prijazni moj čitatelj, ki imaš polno denarja in časa, ki si pred nekolikimi leti, ki ti je palo v glavo iti v Carigrad, v štiri in dvajsetih urah napolnil si mošnjiček in pripravil krnir, pa se podal na pot, do zadnjega trenutja neodločen, bi šel vnu na deželo, ali pa jo udaril gori v Baden Baden. Ako je tudi tebi rekel ladjodvaja: — „Jutri zjutraj bomo videli Carigrad,“ morda si mu hladno odgovoril: — „Veseli me.“ Toda če si to željo gojil deset let, če si prečul mnogo zimskih večerov, žalostno zroč v zemljo — vid Istoka; če si razgrel si domišljijo s čitanjem stoterih knjig; če si le zato prepotoval polovico Evrope, da bi se umiril, ker nesi mogel videti druge polovice; če si bil leto dni priklenjen k pisni mizici le zato, da sruješ to in ono, da delaš račune na račune, da zidaš zračne gradove, da se zavoljo potovanja doma pokregaš; če si prežil na morji devet noči, pa ves čas očesa ne zatisnil, z ono velikansko in sijajno

sliko pred očmi, tako srečen, da si se skoro malo pokesal, pomislivši na ljube domače, ki si je pustil doma — če ti je vse tako bilo, potem si čutil še le, kaj pomenijo besede: — „Jutri zjutraj bomo videli prve carigradske minarete,“ in namestu da bi hladno odgovoril: — „Veseli me,“ baš krepko udaril po ladjinem naslonu.

Veliko je bilo veselje meni in mojemu prijatelju, ker sva bila popolnem gotova, da neizmerno najino upanje naju ne bode preslepilo. Pa res, o Carigradu ni dvojiti; tudi oni potnik, ki najmanje upa, je gotov svoje stvari, nihče se ni še prevaril. S tem nema ničesar opraviti ne čarolik velikih spominov, ne navadnost življenja. To je občna in brez-pogojna krasota; doslej je pesnik in starinoslovec, poslanec in trgovec, kneginja in pomorščak, sin severa in sin juga, vsaki je vskliknil čudenja: Carigrad je najlepše mesto na zemlji; to tudi je po sodbi celega sveta. Potopisci, prišedši semkaj, so kakor iz sebe. Perthusier jeclja; Tournfort pravi, da je človeški jezik preslab; Pouqueville meni, da je prenesen na drugi svet; la Croix je opit; Marcellus je zamaknjen; la Martine hvali Boga; Gautier dvoji,

hudega zatiralca tiskovne svobode. Spominamo se le na pravde čeških listov, exempli gratia na „Politiko“, katera mu je „unverzollten Champagner“ in še mnogo drugih in še hujših stvari očitala, katero je pa tudi upravljal s škorpijoni bičal, na obsodbe toliko urednikov, na ogromne globe, ki so toliko časnikov zadele in na vse njegovo reakcijsko delovanje.

Objektivna zgodovina o njem ne bode laskavo pisala, temveč označila ga bode kot moža brez višjih uzorov, ki je pred vsem in jedino le svoj „jaz“ ljubil in le s tega stališča uravnal svoje delovanje in baš zaradi tega bil nesreča za narode, katerih osodo je vodil in voditi pomagal.

Objektivne zgodovine sodbe mora biti taka. Drugače pa je z nemško in madjarsko zgodovino, ki se kujeta in pačita par „ordre du Mufti“, katero morajo dotični „učenjaki“ tako pisati, kakor se jim velea in narekuje. Zategadelj bode mu nemška zgodovina skovala nekoliko zaslug, madjarski šovinisti pa ga bodo kovali v zvezde, kajti Beust je, — tako pišejo Peštanski listi — prvi spoznal nevarnost slovanske plime.

Baš radi tega držimo se mi Slovani tudi glede pokojnega Beusta le objektivne zgodovine.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. oktobra

Rusinski listi pišejo, da naj bi Rusini zahtevali, da se **Galicija** razdeli v dva dela: v vzhodni rusinski in zahodni poljski del, ter priporočajo, da bi se sklicavali tabori, ki bi se izrekli v tem zmislu. To prizadevanje Rusinov ostalo bode brez uspeha, kajti ni misliti, da bi državni zbor v to privolil. Odlučno se bodo temu ustavljali Poljaki, pa tudi Čehi, poslednji zategadelj, da bi Nemcem ne dali povoda, da bi še energičneje zahtevali delitev Češke.

Vnanje države.

Vzhodnorumelijski poslanci se bodo udeleževali posvetovanj **bolgarskega** velikega sebranja v Trnovem, se li pa bodo tudi udeležili volitve kneza, se še ne ve. Ker je Turčija baš iz tega uzroka ugovarjala zakonitosti volitev, ker so tudi Vzhodnorumelijski volili, bode si bolgarska vlada dobro premislila, bi li bilo umestno, da tudi vzhodnorumelijski poslanci volijo kneza ali pa ne, da bi potem Turčija zaradi tega volitvi ne ugovarjala. — Cankovci si jako prizadevajo, da bi vrgli sedanjo vlado. Narod strašijo z rusko okupacijo. Te dni so bili raznesli vest, da so tri ruske oklopnice priplule v Varno, kar je pa izmišljeno. Veliko sebranje bode volilo nekda kneza, če tudi vlasti ne priporoče nobenega kandidata. Bolgari dobro vedo, da velevlasti volitve ne bodo potrdile, toda hočejo s tem pokazati, da pred vsem žele, da se ohrani sedanja ustava. Od neke strani se jim priporoča, da bi volili princa Valdemarja. Ta prestola itak ne bode prevzel, a velevlasti bi dobile časa, da potolažijo Rusijo. Odgovarjajo pa velevlasti Bolgarom zopetno izvolitev Battenberžana. S tem bi le po nepopravnem razdražili Rusijo. V Trnovo pojdeta angleški in italijanski zastopnik. Zastopniki drugih vlastij pa ostanejo v Sofiji. Sebranje hoče potrditi regenta Stambulova in Mutkurova, namesto Karavelova pa hoče izvoliti koga drugega.

Ruski car nekda nič neče slišati o okupaciji Bolgarije, če tudi ga nekateri k temu prigovarjajo. Generalu Kaulbarsu daje sam instrukcije, ki so pa večkrat neizvedljive, zaradi tega je že baje hotel Giers odstopiti. Od okupacije pa carja posebno odgovarja vojni minister Vanovskij, ki se je

nekda proti carju izrazil, da Rusija lahko gre v Bolgarijo, toda ne ve se, kako bi ven prišla. Posebno pa strašijo stroški Rusijo pred okupacijo. Že tako bode letos Rusija imela nad 100 milijonov rubljev primankljaja. Okupacija bi stala, kakor se sodi, kakih 150 milijonov. Pri tem je pa treba še pomisliti, da so ruski papirji poslednji čas jako pali. Zaradi tega se je nedavno pritoževal oficijozni „Journal de St. Petersbourg“ poudarjajoč, da ni nikake nevarnosti za mir, da torej ni nobenega povoda, da bi kurs ruskim vrednostnim papirjem šel nazaj. — „Post“ misli, da je sedaj jedina zavira, da se Bolgarija in Rusija ne moreta sporazumeti, sedanje regentstvo. Ko pridejo Cankovci v regentstvo, bodo dobri odnosi mej Rusijo in Bolgarijo takoj nastali. Rusija bode potem priznala zjednotenje obeh Bolgarij. Le še malo potrpljenja in denarja, pa bode Rusija dosegla svoj namen. Sedanja vladna stranka se le zategadelj še upira, ker se boji, da ne bi njenih pristašev preganjali in izrivali iz državnih služeb, dolgo se pa ne bode mogla več upirati. — Odkritje spomenika padlim vojakom v poslednji rusko-turški vojni, dalo je časnikom povod, da zopet ostreje pišejo proti Bolgarom. Nek Peterburški list misli, da še nikdar Rusija ni tako zastopila preliva krvi, kakor v zadnji vojni. Njene zmage so jej več škodovala, kakor poraz pri Seba stopolji. Oficijozni „Journal de St. Petersbourg“ pa piše, da si je Rusija pridobila z bojem nekakih pravic do Bolgarije, katerim nikdo oporekati ne more. Blagoslovljenje spomenika bode zopet vzbudilo spomine na hrabrost ruske vojske. — 10 bolgarskih častnikov, ki so se udeležili poslednjega prevrata, a so ubežali v Rusijo, je prosilo, da bi jih vsprejeli v rusko službo.

Finančni odsek **srbske** skupščine sedaj pretresuje budget. — V Beligrad prišel je dr. Stranski, da se bode pogajal za stran obnovljenja diplomatske zveze mej Srbijo in Bolgarijo.

Turčija si jako prizadeva, da bi Bolgare pregovorila, da se udajo ruskim željam. Gadban paša je strašil regentstvo že s turško okupacijo Vzhodne Rumelije. Stambulov mu je pa nekda odgovoril: Le zasedite še Bolgarijo, potem bomo Bolgari in Turki vkupe bežali v Azijo.

Od več strani se zopet zagotavlja, da sta **Rusija** in **Turčija** res sklenili zvezo. Rusija bode zasedla otok Kalko v Marmarskem morju in vzela Turčijo v varstvo proti Angliji.

Pruska komisija za naseljevanje Nemcev v poljskih pokrajinah jako pridno deluje. Dohajajo jej pa tudi še vedno mnogobrojne ponudbe od poljskih veleposestnikov, ki bi jej radi prodali svoja zadolžena posestva. Nova poljska barka, ki ima namen podpirati poljske veleposestnike, da jim ne bode treba prodajati posestev državi, ne bode mogla dosti storiti, kajti manjka jej denarja. Komisija pa tudi dobro plačuje posestva, da jih le kupi.

Že mnogo let traja borba mej konservativnim ministerstvom in liberalno spodnjo zbornico na **Danskem**. Ker si ministerstvo ni moglo drugače pomagati, vladalo je z raznimi provizoričnimi zakoni, kajti danska ustava dovoljuje, da sme kralj v nujnih slučajih, če državni zbor ni izbran, izdajati provizorične zakone, ki se pa potem morajo predložiti državnemu zboru. Na podlagi jednega takega zakona bil je obsojen urednik nekega liberalnega lista. Urednik se je pritožil pri najvišjem sodišču, kajti po njegovih mislih, dotični zakon ni več veljaven, ker ga spodnja zbornica ni potrdila. Najvišje sodišče je pa drugače razsodilo. Zakon je veljaven, ker se je izdal za časa, ko državni zbor ni bil zbran. Vlada je zavezana zakonu državnemu zboru predložiti, kar je tudi storila, da bi pa zakon izgubil veljavo, ako ga jedna zbornica ne potrdi, tega pa ne določuje ustava. Sedaj bode dansko ministerstvo lahko neomejeno vladalo s provizoričnimi zakoni.

če je res, kar vidi; vsi gomilajo podobe na podobe, užarjajo slog, ter se mučijo zastoj, iskajoče izrazov, da bi predaleč ne zaostali za mislijo. Jediní Chateaubriand opisuje uhod v Carigrad z nekakim ponarejenim mirom, da se mu čudiš, vender ne opusti povedati, da je to najkrasnejši izgled celega sveta. In če glasovita lady Montague takisto sodi, ter preddeva besedo „morda“, moremo misliti, da je to storila zavoljo tega, ker molče prepušča prvo mesto svoji lepoti, na katero je veliko mislila. Celo hladni Nemec je, ki pravi, da najlepše zamisli mladosti, in celo zarovito nautušenje mladeniško, da so kakor blede podobe v primeri s slastjo, katera preplivkuje dušo o pogledu teh začarovitih krajev; neki Francoz pa trdi, da prvi čut, ki ga vzbuja Carigrad, je strah. Zda pa pomisli, čitatelji, kako je moral na vse te ognje-vite, stokrat ponovljene besede, kipeti mozek dobremu slikarju štiriindvajsetletnemu in slabemu osemindvajsetletnemu pesniku! Tudi te sijajne pohvale nam niso bile dosti; poiskali smo še pričanje mornarjev. Pa tudi ti siromaki in neuglajeni ljudje, hoteči nam dati pojem o carigradski lepoti, tudi oni so čutili

potrebo, da se poslužijo kakega primera ali nenavadne besede; pa so jo iskali, obračajoči oči semtertja, in manoči si roke, ter sileč se, da to lepoto opišejo s takim glasom, o katerem se zdi, da prihaja od daleč, ter z onim širokim in počasnim gibanjem rok, s katerim prosti ljud pravi, da je čudež, kader ne izhaja z besedami. — Lepega jutra v Carigrad iti, de glavni krmar, „je, verjemite mi, lepi trenotek v človeškem življenju.“

Vreme nam je ugajalo, noč je bila vedra in mlačna; morje umiva tihotnim šumljanjem ladjine strani; jambore in najtanje vrvi se risajo čisto in nepremakljivo na zvezdatnem nebu; zdi se, kakor bi se ladija niti ne gibala naprej. Na sprednjem krmu sedi kopa Turkov, ležečih in blagreno kadečih nargilo, z obrazom proti mesecu obrnjenim, ki jim se srebrnim vencem obroblja bele turbane. Na zadnjem krmu je sila ljudij iz vseh krajev, mej njimi lačna družba grških igravcev gledišnih, ki so se uladjili v Pireji. Še zdaj vidim mej ruskima dekletoma, ki sta z materjo potovali v Odeso, Olgičin obrazek, ki se je vsa čudila, da jaz ne razumem njenega jezika, ki se je srčila, da na svoje tri-

Dopisi.

Iz Tomišljega 25. oktobra. [Izv. dopis.]

Dne 24. t. m. bila je volitev našega županstva. Županom bil je izvoljen Janez Pešic iz Bresta, podžupanom Martin Peruzzi iz Lip, svetovalcem Matija Zalar iz Jezera, Janez Japel iz Tomišljega in Janez Švigelj iz Bresta. Volitev je vsem občanom po godu, ker so v odboru, kakor starejšinstvu moške, kateri so za blagor tukajšnje občine že mnogo storili. Čuje se, da jim bo prva skrb pospeševati kmetijstvo, posebno v barji, zato bode jedno prvih del osnivanje podružnice za obdelovanje barja.

Da se vedno pogostejše nastopujoča povodenj v naši ravnini prepreči, namerava se, jezove po večjih dragah postaviti. Pri nas posebno Iška z vodo in prodam po polji in barji veliko škode dela. Nek posestnik v barji sprožil je misel, naj bi se višja politična oblast naprosila, da bi se iz naloženega zaklada za uravnavo gorskih potokov in rek tudi za brzdanje naše razgrajajoče Iške od sl. ministerstva kaka pripomoč izprosila.

Naš velespoštovani, za povzdigo našega gospodarstva vneti okrajni glavar g. Mahkot je na ta poziv takoj potrebno ukrenil, da se v dosego te želje potrebne priprave zgotove. Cela ravnina, posebno pa občina Tomišljenska bode vilemu gospodu hvaležna, ako se nam posreči divjo Iško ukrotiti. V tej zadevi stavimo pač trdno zaupanje v tega moža, kateri si je v tako kratkem času svojega delovanja za zboljšanje kmetijskega stanu toliko zaslug pridobil.

Od beneške meje 21. oktobra. [Izv. dop.]

(Konec.) Nasprotniki naši so nam sijajen dokaz, da se z lepa, z miroljubnostjo in potrpljenjem ne doseže ničesar. Oni sami so nas poučili, da moramo sneti raz sebe prirojeno „golobičjo čud“ ter z zaviranimi rokavi odbijati hudobne naskoke. Oni sami nam vele s svojim brezobzirnim postopanjem, da treba zbijati „klin s klinom“, da se kaka „sila“ le z jednako „protisilo“ odbije, ali vsaj napravi pasivno!

Naloga naše inteligence pa je sveta, lepa, velika: da ves narod ob najpripravnější priliki, kakor jeden mož poreče svoj veljavni „veto“, „do tu — in ne dalje“, da bomo smeli reči z opravičenim ponosom: „Malo nas je, a smo ljudje!“

V obče je znano, da ima naš narod izredno zmožnost prisvojiti si z veliko lahkoto tujih jezikov, osobito nemškega in laškega. Priprost Slovenec pa je na ta svoj naravni dar tudi jako ponosen, — in po malo in po malo se premnogokrat nasrče tujega duha, ki pravi narodni čut prevlada in mnogokrat tudi — uniči. To treba povsem iztrebiti! Inteligenca naj sama ne nemčuri, ker zgledi „vlečejo“. Priprost Slovenec silno pazi, v kakem jeziku kedo govori, — dajmo mu tedaj zgled ter opustimo tisto nesrečno nemškutarenje, ki je še domače v marsikakej „narodnej“ hiši. Imel sem priliko opažati upliv takega nemčurenja v neke „narodni gostilnici“, nekakem središču inteligence nekega trga tu ob beneške meji, kjer je imela — naj rečem le mimogrede — svoj dom tudi „narodna čitalnica“. Tam notri je bilo ob enem središču nemškutarstva: natakara, domača družina „izgledna narodna rod-bina“ je tri četrti nemškutarila, a „narodna inteligenca“ pri svojih „špilih“ pač ni mogla rabiti dru-

krat ponovljeno vprašanje ni dobila razumljivega odgovora.

Na eni strani mi sedi debelasti grški pop s klobukom, prevrnjenemu merniku podobnim, ki z gledalom išče marmarskega otočja. Na drugi strani mi je angleški pastor, zapet do brade, in mrzel kakor kip. ta že tri dni ni prebesedil, in tri dni živi duši ni še pogledal v obličje. Pred menoj sta dve lepi gospodični, doma iz Aten, z rudečima kopicama in dolgimi kitami, doli visečimi; ob enem se obrneta k morju, kader ju kdo pogleda, da sta videti od strani. Malo dalje je armenski trgovec, prebirajoč vzhodni rožni venec, kup Židov, starinski oblečenih, pa Arbancev v beli suknji; dalje melanholična francoska učiteljka, nekoliko potnikov nikakoršnega stanu, od katerih ne veš, od kod so in s čim se pečajo. A mej vsemi temi je turška družbica, atej v fesu, zakrita mama, pa punčici v ohabnih hlačicah, in vsi štirje leže na kupu pernic in pisanih blazin, okolu pa je razmetanih polno stvaric, vsaktere podobe in vsaktere barve.

(Dalje prih.)

zega jezika, kakor „tajč“. Tajč tu, tajč tam, — tako da že vsak kmet ondi ni več drugače govoril, kakor ravno — tajč. Vprašam: kam li pridemo, če bomo tako nadaljevali?! Proč s tako navado, oklenimo se načela: da ne spregovorimo nemške besede, če nismo primorani. Če je mestni zbor Graški sklenil: da na vsprejme v svoje službe Slovana, koliko laže nam mora biti moj gornji nasvet za — princip? Torej: ne nemškutarimo, marveč oklenimo se višjih idej, katere moramo izvršiti, „če hočemo biti ljudi“. Tu pa bi utegnil zagrmeti tudi nad mano kak „pedagog“ s svojo „visoko nemščino“ ter bi v kakem Tržaškem listu na dolgo in široko, spiramidalno modrostjo utemeljeval „korist nemščine“ v „olikanem društvu“. Srčja za nas, da ne bere taci modrostij prijazni nam minister Gautsch, sicer bi nas zadela jednaka obsodba, kakor brate Čehe, in z Bogom slovenske šole, katere si tako želimo! Da, res je: v „olikanem društvu“ je treba „visoke kraške nemščine“, a tega smo si krivi sami. Če je le jeden Nemec mej nami, pa že vsi od kraja švabarimo. Čemu to? Če hoče živeti mej nami, naj se nauči „po naše“! To, to nam bodi načelo! Pri nas nekje je bil nek gozdni pristav, ki bi se silno rad naučil slovenskega. „Glejte — pravi mi pri nekeji priliki — ob vse upanje sem, slovenskega se ne naučim, ker nikoli skoro ne slišim slovenske besede; kamor pridem, me nagovarjajo — po nemško. Žalibože res je!

Горски Нихилист,

Iz Borovlj sredi oktobra. „Tagespost“ bila je prva, ki je priobčila nesramni telegram, da je v Borovljah nekdo na g. Wernerja streljal in da je napadovalc bil Slovenec. Tej neosnovani laži nasproti ima „Mir“ v poslednji številki nastopni dopis:

Po Borovljah je veliko iskanja po tistem človeku, ki je strelil na g. Wernerja. Do zdaj pa še nimajo nobenega sledu. V srce pa nas peče, kar so pisali nemško-liberalni časniki, namreč, da je to storil gotovo kak slovenski fanatik. Slovenskih fanatikov v Borovljah nemamo, prej bi se našel kak nemško-liberalni! Gosp. Wernerju smo res nasprotovali pri zadnjih občinskih volitvah in smo tudi zmagali v tretjem razredu, to pa zavoljo tega, ker nečemo, da bi tujec in luteranec postal Borovski župan. Tako daleč se pa ne spozabimo, da bi streljali na naše politične nasprotnike. Čudno pa se nam zdi, kako je neki graška „Tagespost“ že čez tri dni mogla vedeti, da je strelil „slovenski delavec“. Če ona ve, da je bil delavec, potem bo vedela tudi njegovo ime; zakaj ga ne pove? Kako lahko bi zaslužila tistih 400 gld., ki so razpisani na zlodejca! To pa ni v časnikih, da so pred nedolгим časom neznani lumpi iztrgali železne gatre pri ravno tistem oknu, odkoder je zdaj strel prišel, da so ulomili v g. Wernerjevo pisno mizo in se lotili tudi Wertheimarce, pa jej niso bili kos. Mi ne vemo, ali je tistih jeden tudi zdaj streljal; le toliko rečemo: nas slovenske delavce pustite pri miru in nikar nas ne obrekujte! Ali pa stopite na dan z dokazi! Več slovenskih puškarjev.“

Domače stvari.

— (Vabilo) k rednemu občnemu zboru „Glasbene Matice“ v Ljubljani, kateri bode dne 30. oktobra 1886 v dvorani Ljubljanske čitalnice ob 7. uri zvečer. Vspored: 1. Nagovor prvosednika. 2. Poročilo tajnikovo o društvenem delovanju. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Volitev novega odbora. 5. Posamezni nasveti. — Č. gg. člane uljudno prosimo, da se tega zbora mnogoštevilno udeležijo. Odbor.

— (Slovenska predstava) v deželnem gledališču bode v ponedeljek 1. novembra t. l. Predstavljalo se bode: „Mlinar in njegova hči“, žaloigra v petih dejanjih, katera pojde ta večer dvanajstič in zadnjič raz slovenske deske, ter je še vsako leto napolnila hišo. Prihodnje leto priredi dramatičnega društva odbor na ta večer dnevno primerno novo igro. Upati smemo, da slovensko občinstvo, ki je pokazalo pri zadnjih dveh predstavah toliko simpatij do dramatičnega društva, ki se trudi zopet uspeti se do štirih slovenskih predstav na mesec, tudi v ponedeljek domoljubno poseže po ložah, foteljih in sedežih, skrb za razprodan parter pa ostane, kakor vedno, vrlim našim dijakom.

— (Nemški konservativci na Koroškem) so čudni svetniki. Niti njih glasilo „Kärntner Volksblatt“, niti nihče izmed njih ni črnil, ko je

na mesto umrlega dr. Tauererja bila volitev v deželni zbor in bil izvoljen nemško-liberalci Supersberg.

— (Kolera v Ljubljani.) V Mostah je v soboto umrla žena po štiri ure trajajoči bolezn s kolernimi simptomi. Ravno v isti hiši umrl je pred 10 dnevi njen mož tudi z znaki kolere, v bližini pa kmetski fant. Hiša se je razkužila in zaprla. V prisilni delavnici pa je v nedeljo in ponedeljek zbolelo troje prisiljenec s simptomi kolere. Prenesli so se v mestno bolnico za silo, pripravljeno za kolerozne, kjer je jeden že umrl, drugi pa danes dopoldne že umiral. Bakteriološka preiskava bode dokazala, je li to prava kolera. Na Igu pod Ljubljano že dlje časa ni bilo nobenega slučaja, a zadnje dni zbolela sta zopet dva kaznjenca, od katerih je včeraj jeden umrl. — Od druge strani pa čujemo, da se je danes kar 8 kaznjencev oglasilo, da so bolni, ker jih driska dere. Je li res sama driska, ali pa res že kolera, pokazala bode zdravstvena preiskava.

— (Uradno izvestje o koleri.) Od polnoči 24. do polnoči 25. t. m. v Trstu 7 oseb za kolero zbolelo, v okolici 0. Umrl 2 osobi, izmed prej zbolelih 3. Doslej zbolelo 872 oseb, ozdravelo 297, pomrlo 538. Zdežele se naznanja: Dne 24. t. m. Kortah in v Kopru po 1 slučaj. Dne 25. t. m. v Pulji 1, v Tržiči (Monfalcone) 2 slučaja.

— (Srečna Avstrija?) Nekdo, ki je imel dosti časa in dobre volje, izračunal je, da je v Avstriji sedaj 477 umirovljenih generalov, ali z drugimi besedami: za vsakih 40.000 moških prebivalcev imamo po jednega umirovljenega generala. Iz teh 477 generalov sestavili bi se lahko dve, več nego polnoštevilni kompaniji, in krasota bi bila, gledati 477 generalskih klobukov z zelenim perjem in 477 rudečih, z zlatom obšitih hlač. Mej tem številom je 31 generalov konjice in feldcajgmajstrov, 177 podmaršalov (F. M. L.), 269 generalnih majorjev. Dunaj sam ima 192 teh umirovljenec v svojem ozidju, Baden 13, Gradec 69, Praga 9, Trst 5, Reka 1, Zagreb 5 itd. V inozemstvu živi jih 12. K tem številkam naj bi še kdo izračunal, koliko ti gospodje vlečejo pokojnine na leto, koliko na mesec, koliko na dan in koliko pokojnine je nepotrebne, ker neopravičene, koliko so ti umirovljeni generali priporili zmag in koliko so državi gmotno ali pa moralno koristili.

— (Akad. društva „Triglav“) v Gradcu odbor sestavljen je iz sledečih gospodov: Predsednik: Fran Podgoršek, cand. jur. Podpredsednik: Fran Gestrin, stud. phil. Tajnik: Josip Blaž, stud. phil. Blagajnik: Anton Schifferer, stud. med. Knjižničar: Vekoslav Seliškar, stud. jur. Odbornika: Josip Ožek, stud. jur., Ivan Premrov, stud. med.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Niš 26. oktobra, Minister vnanih zadev in bolgarski odposlanec Stranski včeraj dogovorila in sklenila prijateljsko in diplomatsko zvezo mej Srbijo in Bolgarijo. Srbska vlada priznala imenovanje dr. Stranskega bolgarskim diplomatskim agentom.

Peterburg 26. oktobra. Povodom razkritja vojnega spomenika iz 1877/78 vojski in mornarici izdani ukaz spomina se toplo samozatajevanja in hrabrosti takratnih vojakov. Izreka zaupanje v neomajljivo udanost in se zahvaljuje na vse vojske visokih zaslugah za prestol in domovino. Izraža prepričanje, da bode vojska in mornarica v vseh skušnjah, ki bodo Rusijo v bodoče zadele, ostali na vrhunci vojaškega junaštva in svojih prednikov nevenljive slave.

Cerknica 26. oktobra. Somenj v Loži dne 28. t. m. je dovoljen.

Dunaj 25. oktobra. „Politische Correspondenz“ brzojavlja iz Odese: Ruski konzul v Varni prosil zaradi velike razburjenosti ondud, da se ruska vojna ladija tjakaj odpošlje. Vsled tega odpošljeta se dve manjši ruski ladiji v varstvo ruskih podanikov v Varni.

Peterburg 25. oktobra. Veliki knez Vladimir s soprogo danes v Skiernievice odpotoval.

London 25. oktobra. Salisbury dobil obljubo, da bode kraljica prihodnjo spomlad Irsko obiskala. To bode v 50 letih drugi pohod Irske od strani kraljice.

Budimpešta 25. oktobra. V poslednjih 24 urah 14 oseb za kolero zbolelo, 14 umrlo.

Szegedin 25. oktobra. V poslednjih 24 urah 3 osebe za kolero zbolele, 2 umrli.

Poslano.

Gospodu J. Murnik-u v Kamniku.

V zadnjem „Poslanem“ napeli ste vse žile in sile, vse agente in mašine, da bi oprali sebe in ometali z blatom mene. „Obstupere omnes, contentique ora tenebant“ — tako nekako godilo se je zadnje dni v Vašem taboru. Kaj mislite! „kršanski“ Murnik ne laže, zato pobije lahko „naivnega“ učitelja. Toda danes govorim zadnjo besedo, bode naj torej resna in popolnem objektivna.

Kmalu po mojem „Poslanem“ ste ali poslali, ali pa sta Vaša dva agenta gg. Orel in Stelé hodila po Tunjicah in beračila na svojo roko contrapodpise. Kosiša, volilec Vaše stranke, vseobčesposlovani župan, ja je prav vrlo izpovedal, na kar sta se odpravila dalje prosjači. Dosegla takrat nesta ničesar. Kar pa se takrat ni doseglo, doseglo se je po indirektnem pritisku gospoda župnika v Tunjicah. V farovž poklicani so bili volilci, da, Rezmana je cerkovnik od „ofra“ poklical in mu zabičal, da naj pride po maši v farovž.

Tam se je pod predsedništvom gospoda župnika pisal zapisnik. Kaj govori Komatar, mi je malo mar, Keceljev lovec gotovo s svojim gospodom drži. — Kavselno „Poslano“ naredilo se je nalašč tako, kakor bi bil jaz njegov podpis falsificiral. Odgovarja Vam sam, dasi je bilo v farovžih prepovedano meni še kaj podpisati. Zakaj neki!? Rezmanove besede so pa možje, ki so pisali in podpisali, naravnost malo rečeno, zlorabili. Ali ni mar odločno rekel: „Jaz nisem volil samo zavoljo gospoda Seničarja. Gospod učitelj mi ni prigovarjal nič, kako naj volim, pa tudi ne, koga naj volim.“ Da sem se ž njim o volitvah pogovarjal, nesem nikdar tajil. Mislim, da tega mi vendar nihče prepovedati ne sme. To se ne pravi agitovati. Po Kosišu ste poslali isti dan dvakrat, toda on Vas ni ubogal, ker Vas kot mož tudi ubogati ni mogel. Pooblašča pa mene, da izrekam „Poslano“ mežnarja in organista za nesramno laž. Vi imeli ste resnično zanesljive priče: lovca Keceljevega, mežnarja in organista. Kako resnicoljubna sta posebno zadnja dva, izveste od vsacega občana. Kako je to, da se Vaša dva agenta nesta upala do Seduškaja, ko sta imela bližjo in lepšo pot nego do Komatarja? Mar sta se bala, da bi jima mož znal pokazati, kje je steza v Kamnik? Ako gospodar sam ni hotel podpisati Vaše „Poslano“, dobile so se za to zanesljive priče. Ne verjamem Vam pa, kar po svojih agentih govorite, da Vam je huje, da Vas nazivljem z lažnikom, kakor bi bili izgubili tisoč forintov. Saj še za svoje „Poslano“ v „Slovenskem Narodu“ niste bili poslali plačila. Da pa daste omenjeno svoto Tunjskim ubožcem, rečem pa jaz takoj: mea culpa!

Tunjice 19. oktobra 1886.

Peter Pogačnik,
učitelj.

Poslano.

Podpisani se z g. Petrom Pogačnikom o Kamniških volitvah še nikdar pogovarjal ni; torej omenjeni gospod na me pri volitvah uplivati ni mogel. Zadnji podpis dovolila je moja žena, danes podpisujem pa sam.

Tunjice 19. oktobra 1886.

Jakob Goltez.

Poslano.

Jaz še jedenkrat odločno izrekam, da nesem vsled upliva gospoda Petra Pogačnika na dan Kamniških volitev doma ostal. Tudi omenjeni gospod mene za nobeno stranko v nemal ni, pač pa sem bil vprašan, zakaj ni bilo moje hčerke v šolo. Povem pa, da volil nesem samo zavoljo g. Seničarja. Obsojam pa postopanje gospodov proti našemu pri vsej soseski priljubljenemu učitelju.

Tunjice 19. oktobra 1886.

Andrej Zabavnik,
podpisal Avgust Terpinc, priča.
Blaž Šnabel ml., priča.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osebe, ki bolelaho za želodčevim katarom in krčem, se hitro ozdravijo s pristnim „Moll-ovim Seidlitz-praškom“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (20-7)

Poslano.

Kdor hoče imeti zdrave in lepe zobe, mora jih slednji dan čistiti s preskušanimi zobnimi sredstvi. Zato so najboljša pristna

Anatherin zobna voda, zobna pasta in zobni prašek

dr. J. G. POPP-a, (159-3)

e. kr. dvor. zdravnik za zobe, Dunaj, I., Bognersgasse Nr. 2. Dobiva se v Ljubljani pri lekarnih J. Swoboda, V. Mayr, U. pl. Trnkoczy, E. Birschtz, G. Piccoli; dalje pri trgovcih C. Karinger, Vaso Petričič, Ed. Mahr, P. Lassnik, bratje Krisper.

Tuji:

25. oktobra.

Pri stonu: Knold z Dunaja. — Pollak iz Brna. — Pober, Balbina iz Grada. — Demšar iz Zveznikov. — Rosenberg z Dunaja. — Dekono iz Trsta. — pl. Ancora iz Reke. — Brody z Dunaja.

Pri Malici: Neubauer z Dunaja. — Verderber iz Kočevja. — Schütz z Dunaja. — Minar iz Celovca. — Eckstein z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
25. okt.	7. jutraj	745-77 mm.	7-6° C	sl. svz.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	744-66 mm.	11-8° C	sl. zah.	obl.	
	9. zvečer	743-60 mm.	9-8° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura 9-7°, za 0-3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 26. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	83 gld.	45 kr.
Srebrna renta	84	50
Zlata renta	114	05
5% marcna renta	100	75
Akcije narodne banke	863	
Kreditne akcije	279	70
London	125	15
Srebro	—	—
Napol.	9	89
C. kr. cekini	5	91
Nemške marke	61	27 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	169
Ogrska zlata renta 4%	103	35
Ogrska papirna renta 5%	92	45
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. želez. ce	98	60

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotlačnicah knjiga:

Odkritje Amerike.

Prdelal

H. Majar.

Trije deli, 436 strani, 8°. Vsi trije svezki v platno skupe vezani 1 gld. 60 kr., po pošti 10 kr. vel; posamični svezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

Ta knjiga je lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti naše bode satogledil kvaččen franciškemu patru Hrizogonu Majaru, da je lepo knjigo Campejro priredil slovenski mladini.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

Knjigotlačnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Praktična gostilniška kuharica,

ki razume samostojno voditi gostilniško kuhinjo, se takoj vsprejme. — Ponudbe naj se pošljajo gosp. Josipu Škrlec-u, gostilničarju v Gorenji Radgoni (Oberadkersburg) pri Radgoni. (795-1)

Gostilnica

se dá v najem.

V Laškem trgu se odda nekdanja Julija Larisch-a pivarna v najem ali pa na račun. Pogoje pove Simon Kuček, pivovarnar v žavci pri Celji. (798-1)

Prodaja hiše.

V Litiji pri Ljubljani (jednakoimenovana postaja južne železnice) prodaja se hiša, ki ima v pritličji 3 sobe, 2 kuhinji, hram in 3 velike kleti, 3 drvarnice in gostilnico; v I. nadstropju pa 6 sob, 3 kuhinje, hram; pod streho 2 sobi, kuhinjo.

Ponudbe naj se pošljajo Antouu Koprivnikarju v Litiji h. št. 3. (799-1)

Srečke zgradbe pre-

stolne bazilike,

Glavni dobitek 120.000 goldinarjev.

Italijanske srečke ru-

dečega križa,

Glavni dobitek 500.000 lir v zlatu.

Srečkanje 1. novembra. (797-1)

Prodajajo se natanko po kurzu. Ravno tako se tudi kupujejo in prodajajo vsakovrstni vrednostni papirji, srečke, zlati in srebrni denarji itd. pri

KORDIN & SCHMITT, v Ljubljani, Pred škofijo št. 4.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zgubil se je

lovski pes (prepeličar),

dlake je bele z rujavimi lisami in sliši na ime „lord“. — Kdor ga pripelje ali pove, da ga je pri komu videl, Leopoldu Blumauer-ju, v Ljubljani, Selenburgove ulice št. 6, dobi primerno nagrado. (788-3)

Za krčmarje in vinske trgovce!

Dobro štajersko belo, kakor tudi črno ogersko (Szeksarder) vino od l. 1885 je na prodaj po niski ceni pri

Matevžu Pogorelcu,

na Spodnji Polskavi, železniška postaja Pragerhof, na Štajerskem. (781-3)

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

5000000

mark

kot največji dobitek v najsmernem slučaju ponuja velika od Hamburgske države zajamčena denarna loterija.

Specijelno pa:

1 prem. a mark	300000
1 dobit. a mark	200000
2 dobit. a mark	100000
1 dobit. a mark	90000
1 dobit. a mark	80000
2 dobit. a mark	70000
1 dobit. a mark	60000
2 dobit. a mark	50000
1 dobit. a mark	30000
5 dobit. a mark	20000
3 dobit. a mark	15000
26 dobit. a mark	10000
56 dobit. a mark	5000
106 dobit. a mark	3000
253 dobit. a mark	2000
512 dobit. a mark	1000
818 dobit. a mark	500
31720 dobit. a mark	145
16990 dobit. a mark	300, 200,
150, 124, 100, 94, 67,	40, 20.

Največja velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zajamčena denarna loterija ima 100.000 srečk, od katerih se izžreba 50.500 srečk. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,550.450 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 50.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobitek prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 60.000, v tretjem na 70.000, v četrtem na 80.000, v petem na 90.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Prodaja originalnih srečk te denarne loterije je izročena podpisani trgovski hiši in vsak, kdor jih hoče kupiti, naj se neposredno na njo obrne.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštinih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštnej nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštneemu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.
1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.
1 četrtna originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob enem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančnejše. Takoj po žrebanju dobi vsak udeleženec uradno, z utisnjenim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrniti. Na željo se madni načrti žrebanja naprej zastoj pošiljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

30. oktobrom 1886

nam direktno doposlati.

(773-4)

VALENTIN & CO.,

Bankgeschäft,

HAMBURG.

Žrebanje že v decembru.

Kinscem SREČKE a 1 gld. 11 srečk 10 gld. 11 samo 10 gld.

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odteg. 20% || 4788 denarnih dobitkov.

Kinscem-srečke dobivajo se v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budimpešta, Waitznergasse 6. (786-4)

VIZITNICE
v elegantnej obliki pripravljene po ceni
„Narodna Tiskarna“
v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.